

Laure Prouvost (Frankrijk) gebruikt taal als krachtig middel om de verbeelding te prikkelen en vaste betekenissen te doorbreken. In haar werk ontstaat een open dialoog tussen woord en beeld, vol humor, kritiek en poëzie — in de geest van René Magritte. Prouvost verbindt deze speelse benadering met urgente thema's als natuur en klimaat. In haar installatie voor *Beyond Surrealism* staan 'pratende' planten en reusachtige vissen centraal: een bananenplant klaagt over zijn uiterlijk, terwijl vissen van glas en hout fluisteren over het gevaar van aardolie. Zo creëert ze een wereld waarin taal, beeld en ecologie op onverwachte wijze samenkomen.

Emma Talbot (Engeland) laat zich in haar werk leiden door haar gevoel en een stroom van persoonlijke indrukken en ervaringen. Talbot's grote zijden doeken zijn beschilderd met kleurrijke patronen, golvende lijnen en geestachtige figuren. Speciaal voor *Beyond Surrealism* maakte Talbot het werk *Magical Garden, Everything in Transformation*, geïnspireerd op Leonora Carringtons schilderij *Again, The Gemini are in the orchard* (1947). Net als Carrington onderzoekt Talbot hoe magie een alternatieve benadering van de werkelijkheid kan bieden. Haar installatie toont een tuin in licht en donker, waarin de levenscyclus wordt uitgebeeld — en benadrukt hoe alles zijn plek heeft binnen ons ecologische systeem.

Kerstin Brätsch (Duitsland) gaat verder dan het traditionele schilderdoek. In haar serie *Para Psychics* (2020–2022) verwerkt ze toekomstvoorspellingen van handlezers en helderzienden tot semi-abstracte schilderijen. Centraal staat het idee van de geest en het innerlijke bewustzijn — een proces dat Brätsch omschrijft als "in het mentale lichaam duiken". Als tegenhanger koos ze voor *Viens avec moi là-bas* (1948) van Francis Picabia, dat volgens haar een vergelijkbare focus op bewustzijn laat zien. Ook de invloed van René Magritte en Hans Bellmer is zichtbaar in Brätschs benadering. *Paysage avec nuages roses* (1928) van Yves Tanguy maakt eveneens deel uit van de tentoonstelling en vormt een mooie tegenhanger van het metershoge gemarmerde werk op papier dat Brätsch laat zien. Al haar werken hebben raadselachtige titels en worden begeleid door een meditatieve soundscape.

Monster Chetwynd (Engeland) gebruikt humor en absurdisme om gangbare opvattingen over gender en rolpatronen te bevragen. Chetwynd creëert een metersgrote vloercollage waar bezoekers in rond kunnen lopen. Het is een knipoog naar de collageboeken van Max Ernst die tijdens *Beyond Surrealism* te zien zijn. Chetwynds presentatie is een explosieve mix van disciplines: performance, decor- en kostuumontwerp, sculptuur en collage gaan een dialoog aan met bekende surrealistische topstukken als *Mae West Lips Sofa* (1938) van Dalí. Het performancegedeelte van haar installatie is niet compleet zonder het uitdelen van haar inspiratiebronnen in de vorm van een brochure ('zine'), een eigentijdse variant op de bedrukte, papertjes met poëtische en prikkelende leuzen die in Parijs werden uitgestrooid door de surrealisten: de *Papillons* (1924).

Tai Shani (Engeland) onderzoekt de hallucinerende werking van moederkoren — een schimmel op rogge en graan die aan de basis ligt van LSD. Vanuit deze interesse ontwikkelt ze alternatieve werelden waarin psychoactieve stoffen een sleutelrol spelen. Voor *Beyond Surrealism* presenteert ze een nieuwe installatie binnen haar project *The Neon Hieroglyph* (sinds 2021): een nachtelijk tafereel waarin een spook zweeft boven een abstract houten landschap. Shani liet zich inspireren door *Komposition* (1955) van Unica Zürn. Net als Zürns figuren worden Shani's personages achtervolgd door dromen en fantasieën, maar dan in een hedendaagse context van maatschappelijke spanningen.

Raphaëla Vogel (Duitsland) onderzoekt hoe macht functioneert — hoe diepgeworteld die is en welke rol cultuur en psychologie daarin spelen. Haar installaties combineren film, geluid, sculptuur, anatomische modellen en beschilderde dierenhuiden tot ruimtelijke collages. In *My Appropriation of Her Holy Hollownness* (2021-2025) worden traditionele machtsstructuren afgebroken en opnieuw bekeken. Vogel reflecteert kritisch op dominante denkbbeelden over gender, mens en dier, technologie en biologie. In relatie tot haar werk laat zij Dalí's *Couple aux tetes pleines de nuages* (1936) en *Shirley Temple, le plus jeune monstre sacré du cinéma de son temps* (1939) zien.

**museum
boijmans** **van
beuningen**